Numai o viaţă

Numai o viaţă

Unei fetiţe care era la cumpărături cu mama ei i s-au promis la urmă câteva dulciuri.

Ea s-a uitat la vitrine, privind cu atenţie tot felul de bunătăţi. Mai întâi a arătat spre unele bomboane şi a spus: „Acestea mi-ar plăcea“.

Tocmai când vânzătorul era gata să se ducă spre ele, ea şi-a schimbat atenţia spre un alt sortiment şi a zis: „Nu!, aş vrea mai bine ce este aici“. După mai multe alegeri nehotărâte, mama obosită îi spune: „Dragă, grăbeşte-te şi ia o hotărâre!“ Dar fetiţa i-a răspuns cu o logică fermecătoare: „Mamă, dar n-am decât un singur ban de cheltuit!“

„Un singur ban!“ „O singură viaţă!“ Fii atent la felul cum foloseşti ceea ce ai să fie cel inţelept! Avem nevoie să ni se aducă aminte mereu de faptul acesta.

Un rege al Angliei ţinea pe masa lui câteva cuvinte care aveau acest scop. Scrise de un puritan de la începutul secolului al XIX-lea (adept al unei doctrine ce profesează o morală rigidă), ele spuneau: Trebuie să trec prin lumea aceasta numai o singură dată, şi orice lucru pe care l-aş putea face sau orice bunătate pe care aş putea-o arăta vreunei fiinţe omeneşti, acum s-o fac. Să n-o amân, pentru că nu voi trece din nou pe calea aceasta“. Un credincios a prins implicaţiile solemne ale vieţii scurte de pe pământ într-unul din poemele lui:

„Numai această oră este a mea, Doamne;Să fie folosită pentru tine;Orice clipă trecătoare să valoreze pentru eternitate.Sufletelor moarte-n păcat şi ruşine,Ajută-mă să le duc mesajul răscumpărării de la Golgota,Spre gloria Numelui Tău.Numai o viaţă am de oferit;Ia-o Tu, Doamne, Te rog;Nimic să nu iau înapoi,Numai de voia Ta să ascult acum;Tu, care de bunăvoie Te-ai dat în totul pentru mine,Ceri ca viaţa aceasta să fie folosită pentru Tine însuţi,Mântuitorul meu, în fiecare clipă pentru Tine ...“

Să confruntăm deci drept acest mare adevăr care schimbă viaţa, numai o viaţă, şi să ne întrebăm pe noi înşine în mod cinstit dacă activităţile de acum şi ambiţiile noastre sunt demne atunci când sunt văzute în lumina lui.

Atât de scurtă!

Dacă o gândire serioasă la faptul că trăim doar o singură viaţă este plină de învăţături, cu atât mai mult ne ajută să privim la scurtimea ei! Faptul că avem o singură viaţă nu ne-ar trezi acelaşi simţământ de seriozitate, dacă viaţa aceasta ar dura o mie de ani sau cinci sute de ani sau chiar şi numai două sute de ani. Dar când realizăm că nici unul dintre noi nu va mai trăi aici pe pământ peste o sută de ani de acum încolo şi cei mai mulţi dintre noi nici chiar jumătate din timpul acesta, cine mai poate rămâne neimpresionat de viteza cu care se duc toate? Cât timp gândeşti că vei trăi? Media lungimii vieţii pe timpul psalmistului era de saptezeci de ani (Psalmul 90.10).

Presupune pentru moment că vei trăi chiar atât. Mai întâi, trebuie să scazi din numărul acesta anii pe care îi ai acum. Aceasta îţi va spune numărul de ani care rămân şi pe care probabil îi vei mai trăi. Dar chiar şi din numărul acesta trebuie să scazi timpul pe care-l vei petrece dormind, la munca cea de toate zilele, pentru datoriile absolut necesare, apoi în boală şi în imposibilitate de a face ceva. Atunci cât îţi mai rămâne timp liber pentru a sluji lui Hristos? Răspunsul este: Nu prea mult. Scriptura în multe feluri arată cât de trecători suntem şi ne descrie scurtimea vieţii. Moise o compară cu un somn. David vorbeşte despre ea ca de o umbră. Iov o compară cu suveica ţesătorului. Iacov se gândeşte la ea ca la un abur. Petru o vede ca iarba care se vestejeşte. Repede, fără încetare, ea vine şi se duce, şi cu ea îndepărtează şi posibilităţi strălucite.

Capela, dricul, cimitirul îşi bat joc de atitudinea noastră de a ne complace într-o rămânere permanentă aici. Nu trece o zi fără ca ele să ne aducă aminte că „leagănul şi sicriul pot fi tâiate din acelaşi copac“.

Şi dacă se obiectează că perspectiva creştinului nu este moartea, ci venirea din nou a Domnului, atunci argumentul pentru nesiguranţa vieţii devine şi mai puternică. Pentru că, dacă unii dintre noi au poate o probabilitate de viaţă de câţiva zeci de ani până la moarte, nici unul dintre noi nu mai poate privi ca sigură nici măcar o oră înaintea strigătului, a glasului, a trâmbiţei lui Dumnezeu care va anunţa venirea Mântuitorulu. Venirea Lui ar putea avea loc chiar şi acum.

Ce spun toate acestea? Simplu, că oricine doreşte să trăiască pentru Dumnezeu nu are timp de pierdut. El trebuie să privească la fiecare minut ca la o comoară sacră. Trebuie să privească fiecare oră ca o valoare de neestimat. Înseamnă că trebuie să se gândească in fiecare zi că s-ar putea să se prezinte înaintea scaunului de judecată al lui Hristos.

În fiecare dimineaţă o slujbaşă îi amintea lui Filip macedoneanul: „Filip, adu-ţi aminte că trebuie să mori!“ El trăia zilnic în lumina faptului acestuia irezistibil.

În fiecare dimineaţă Duhul Sfant ar vrea să ne amintească prin Scriptură că suntem fiinţe trecătoare, născute doar pentru o zi scurtă. De aceea trebuie să trăim în lumina eternităţii.

Ajută-mă, Doamne, să înţeleg însemnătatea acestor ore, ajută-mă să văd nebunia oricărei pierderi, ajută-mă să mă încred în sângele care mi-a purtat povara şi astfel să mă încredinţez ţie.

Ce planuri ai pentru astăzi, pentru mâine şi pentru zilele care vor urma? şi după aceea?

Eternitate

Dacă scurtimea timpului este o realitate aspră, cu atât mai solemnă este lipsa de sfarşit a eternităţii. Puţine cuvinte în limbajul nostru sunt atât de greu de înţeles ca acestea: pentru totdeauna. Pentru a simţi cât de mult îţi scapă înţelegerii, gândeşte înapoi la timpul dinainte de a fi fost creată lumea, înapoi la perioada dinainte de a fi fost creaţi îngerii, înapoi la timpul când nu era nimic altceva decât singur Dumnezeu. Mergi înapoi mai departe, spre începuturile fără început. Înapoi, înapoi! Dumnezeu întotdeauna era, El niciodată n-a început să fie.

Apoi îndreaptă-ţi gândul înainte, în viitor, după ce pământul va fi distrus, după ce păcatul va fi dispărut, după ce timpul va fi încetat. Înainte, înainte! Pentru totdeauna şi în veci de veci! Nici un sfârşit! Nici un sfârşit!

Atunci când mintea pare că ajunge la capătul limitelor ei strâmte, adu-ţi aminte că vei trăi etern. În veci de veci! O viaţă fără de sfârşit! Veşnicie! Ce om ar fi putut încerca să-i prindă înţelesul?

H. Van Loom, de exemplu, ne-a dat o ilustrare clasică, deşi cu totul insuficientă: „Departe, spre nord, în ţara numită Svithjod se înalţă o stâncă. Are o înălţime de o mie de mile şi o lăţime de o mie de mile. O dată la fiecare mie de ani o pasăre vine la stânca aceasta să-şi ascută ciocul. Atunci cand stanca va fi dispărut, va fi trecut o singură zi a eternităţii“.

R. Edwards a încercat s-o descrie astfel: „Pe bordul unui vapor care traversează oceanul, luăm un degetar, îl agăţăm de o aţă, îl afundăm în ocean şi scoatem apoi degetarul plin cu apă sărată. Aceasta ar reprezenta timpul luat din oceanul eternităţii“.

Eternitatea este un ocean fără ţărmuri. Este timp fără sfârşit. Este clipa următoare pentru totdeauna prezentă. Este timpul existenţei lui Dumnezeu ... însăşi cuvintele par că gem sub povara ideii. Şi nici un om nu poate pretinde că raţionează, dacă nu ţine seama de faptul copleşitor că viaţa aceasta nu este decât un fir de nisip pe ţărmurile fără sfârşit ale eternităţii. Întreaga viaţă ar trebui să fie trăită având în vedere valorile eterne.

Se spune despre catedrala din Milan că are trei uşi alăturate. Deasupra celei dintâi este încrustată o coroană de trandafiri cu inscripţia: „Tot ce îţi place este doar pentru o clipă“.

Cea de-a treia uşă este împodobită cu o cruce şi cuvintele acestea: „Toate necazurile sunt numai pentru o clipă“.

Iar deasupra uşii din mijloc este un cuvânt spre amintire: „Numai ce este etern are importanţă“.

Dacă suntem creştini, atunci trebuie să trăim pentru ce rămâne în eternitate. Trebuie să fim foarte familiarizaţi cu realitatea ei copleşitoare. Atunci, înaintând spre ea, va fi o strălucire stranie în ochii noştri şi o hotărâre tare în inimile noastre, pentru că planurile noastre nu se vor sfârşi în timp. Vom trăi pentru atunci, nu pentru acum!

Nu am timp!

În practică este sigur că veţi spune şi astăzi renumita frază: „Nu am timp!“ Dar în general, aceasta este o „pioasă minciună“. Priviţi urmatoarele statistici: într-un an sunt 8760 de ore. Noi dormim în medie 2920 de ore. Lucrăm tot atâtea şi deseori – e clar – mai puţine. Cam 1095 de ore sunt petrecute în faţa televizorului, iar alte 730 de ore suntem la masă. Restul de 1095 de ore – tot în medie – sunt ocupate cu trasee, cu distracţiile din timpul liber, cu alergătură sau călatoriile, fără să uităm timpul pentru toaleta noastră vestimentară.

Şi Dumnezeu? Este clar, Lui nu-I mai rămâne destul timp în orarul nostru. N-avem timp? Numai dacă nu voim să renunţăm la o parte din ocupaţiile noastre. Totuşi, ce privilegiu să petrecem 78 de ore de cult (dacă mergem o dată în fiecare duminică)!

Dar oare trebuie să contabilizăm orele cultului nostru personal sau orele pentru alte servicii pentru Domnul? Acestea I se datorează după toate, fără să ţinem socoteală.

Nu este timp? Avem timp! A-I spune lui Dumnezeu: „Nu am timp!“ este o minciună şi cu aceasta suntem departe de a fi pe drumul plăcut Lui.

clickbible.org